

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

δημοτικό

κορι κε νιος επεζανε σ' ωριο περιβολακι
 κι απου το παιζε γελασε που το πολι κανακι
 αποκιμιθ ο νιος γλικά στσι λιγερις τς αγκαλες
 σιγα σιγα τονε ζιπνα κι αγαλιανα του λει
 ζιπνα το τριγονακι μου ζιπνα γλικάκι μου αγαπι.

Ομηρος, Οδυσσεια θ 457—62

Ναυσικακα δε θεων απο καλλος εχουσα
 στη ρα παρα σταθμον τεγεος πυκα ποιητοιο,
 λαυμαζεν δ' Οδυσσηα εν οφθαλμοισιν ηρωσα,
 και μιν φωνησας επεα πτεροεντα προσηυδα·
 χαιρε, ξειν, ινα και ποτ εων εν πατριδι γαιη
 μνηση εμευ, — οτι μοι πρωτη ζωαγρι οφελλεις.

Ησίοδος, Θεογονια 758—68

Ενθα δε Νυκτος παιδες ερεμνης οικι εχουσιν,
 Ύπνος και Θανατος, δεινοι θεοί· ουδε ποτ αυτους
 Πελιος φασθων επιδερκεται ακτινεσσιν
 ουρανον εις ανιων ουδ ουρανοθεν καταβαινων.
 Των ετερος γαιαν τε και ευρεα νωτα θαλασσης
 ησυχος ανastreφεται και μειλιχος ανθρωποισι,
 του δε σιδηρησεν μεν κραδιη, χαλκεον δε οι ητορ
 νηλεες εν στηθεσσιν· εχει δ' ον πρωτα λαδησιν
 ανθρωπων· εχθρος δε και αθανατοισι θεοισιν.
 Ενθα θεου χθονιου προσθεν δομοι ηχηεντες
 εστασιν.

Απολλωνιος Ροδιος, Αργοναυτικά Α 774—86

Ηη δ' ημιναι προτι αστυ, φαινω αστερι ισος,
 εν ρα τε νηγατεησιν εεργαμεναι καλυβησιν
 νυμφαι θηησαντο δομων υπερ αντελλοντα,
 και σφισι κυανεοιο δι ηερως ομιματα θελγει
 καλον ερευθομενος, γανυται δε τε η· θεοιο
 παρθενος ημειρουσα μετ αλλοδαποισιν εοντος
 ανδρασιν ω και μιν μνηστην κοιμεουσι τοκηες.

Ψαλμος 46

2. Παντα τα εθνη, κροτησατε χειρας, αλαλαξατε τω Θεω εν φωνη αγαλλιασεως·
 3. οτι Κυριος υψιστος, φοδερος, βασιλευς megas επι πασαν την γην. 4. υπο-

ταξε λαους ημιν και εθνη υπο τους ποδας ημων· 5. εξελεξατο ημιν την κληρονομιαν εαυτω, την καλλονην Ιακωβ, ην ηγαπησε. (διαφαλμια). 6. ανεβη ο Θεος εν αλαλαγμω, Κυριος εν φωνη σαλπιγγος. 7. ψαλατε τω Θεω ημων, ψαλατε, ψαλατε τω βασιλει ημων, ψαλατε. 8. οτι βασιλευς πασης της γης ο Θεος, ψαλατε συνετως. 9. εδασιλευσεν ο Θεος επι τα εθνη, ο Θεος καθηται επι θρονου αγιου αυτου. 10. αρχοντες λαων συνηχθησαν μετα του Θεου Αδρααμ, οτι του Θεου οι κραταιοι της γης σφοδρα επηρθησαν.

Πεντηκοσταριον

Την ωραιότητα της παρθενιας σου, και το υπερλαμπρον, το της αγνοιας σου, ο Γαβριηλ καταπλαγεις, εδσα σοι Θεοτοκε· Ποιον σοι εγκωμιον, προσαγαγω επαξιον; τι δε ονομασω σε; απορω και εξισταμαι· διο ως προσεταγην δω σοι· Χαιρε η κε-
χριτωμενη.

*

Αναστασεως ημερα λαμπρυνθωμεν λαοι· Πασχα Κυριου Πασχα· εκ γαρ θανατου προς ζωην, και εκ γης προς ουρανον, Χριστος ο Θεος ημιας διεδιδασεν επινικιον αδοντας.

*

Ορων σε παλαι ηλιος ξυλω κρεμαμενον, Λογε το φως συνεστειλε, και εδονειτο η γη απασα· νεκροι εξανισταντο, νεκρου γενομενου σου, παντοδυναμε.

*

Ωραιοτατος ταφου αντειλας, ως νυμφιος εκ παστου, ωραιοτατε Λογε, και ελυσας, το του Αιδου αμειδες και δεσμωτας εξηρας, συμφωνως κραυγαζοντας· Δοξα τη δοξη σου, Ιησου ο Θεος τη εγερσει σου.

*

Ως υδατα θαλασσης φιλανθρωπε, τα κυματα του βιου χειμαζει με· διο, ως Ιωνας σοι κραυγαζω Λογε· Αναγαγε εκ φθορας την ζωην μου, ευσπλαγγχε Κυριε.

Βιτσεντζος Κορναρος, Ερωτοκριτος Α 866—90, 1077—85

Απ ο,τι καλλη εχει ανθρωπος, τα λογια χουν τη χαρη
να κανουσι καθε καρδια παρηγορια να παρει,
κι απου κατεχει να μιλει με γνωση και με τροπο,
καγει να κλαισιν και γελου τα ματια των ανθρωπω.

*

Τα ματια δεν καλοθωρου στο μακρεμα του τοπου,
μα πλια μακρα και πλια καλα θωρει η καρδια τ ανθρωπου·
Εκεινη δλεπει στα μακρα, και στα κοντα γνωριζει,
κ εις εναν τοπον δρισκεται, κ εις πολλους γυριζει.